

34. Fingal

1. Ensam i skuggrika dalen,
tätt vid en svalkande ström,
bodde, befriad från kvalen
Fingal, en herde så öm

2. Gick han vid bäcken den klara,
Tätt invid liljornas bädd,
Världen för honom tycks vara
Blott utav kärlek klädd

3. Han såg en morgon vid strömmen
någon, som låg där och bad,
skön som en ängel i drömmen,
som själva glädjen så glad

4. Tyst som en vandrande stjärna,
skön som en gud i sin dröm,
from som en oskuldens tärna,
som själva livet så öm

5. Fingal gick ned till den sköna,
fattar förtroligt dess hand
Tog henne upp i det gröna,
tätt vid den svalkande strand

6. "Täckaste flicka", han sade,
"O! vem har fört dig till mig,
fört dig till Fingal, den glade,
som aldrig kan skiljas från dig."

7. Rysligt hon svarar de orden:
"Fingal! gå långt ifrån mig,
Ty jag är ingen herdinna
och Fingal du kan ej få mig."

8. Han drog henne ned i det gröna
att njuta den älskades tröst
Tätt vid den älskade sköna
hörde han fåglarnas röst

9. Kinder mot kinder de brände,
Fingal gav flickan en kyss.
Vredgad hon hastigt sig vände
och ensam han stod där som nyss

10. Tretton år ensam han hade
Lugn i sin sorgfria själ,
I sin förtjusning han sade:
Himlen vill Fingal så väl

11. Rysligt han drar av sitt galler -
sin båge och modigt den för,
spänner den - skjuter - och faller,
blickar mot himlen och dör

/Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 34/